

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 243/2022-54

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 2. Aleny Poszert-Schwarzovej, [REDAKOVANÉ], 3. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a 4. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], všetci [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef HOLIČ s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, proti postupu Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/136/2008 a proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/158/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/136/2008 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/158/2019 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľom **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie každému **3 000 eur**, ktoré **s ú** Okresný súd Pezinok každému v sume **2 000 eur** a Krajský súd v Bratislave každému v sume **1 000 eur p o v i n n é** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
3. Okresný súd Pezinok a Krajský súd v Bratislave **s ú p o v i n n é** spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľom trovy konania **867,04 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 21. januára 2022 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/136/2008 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7Co/158/2019. Žiadajú, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznal im finančné zadost'učinenie každému 3 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovatelia boli stranou napadnutého konania v procesnom postavení žalovaných 4 až 7. Konanie začalo návrhom žalobcu na určenie neplatnosti právneho úkonu a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Žalobca sa pôvodným návrhom podaným 30. augusta 2005 na Okresnom súde Bratislava III domáhal proti žalovaným 1 až 3 zrušenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a určenia neplatnosti viacerých zmlúv. Okresný súd Bratislava III uznesením č. k. 21C/200/05 z 18. mája 2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. júna 2006, vylúčil na samostatné konanie návrh žalobcu na vyslovenie neplatnosti zmlúv o prevode vlastníctva bytu uzatvorených medzi [REDAKOVANÉ] ako predávajúcim a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako kupujúcimi. V rámci reorganizácie súdov bola vec 1. januára 2008 postúpená okresnému súdu, ktorý v januári 2009 vyzval žalobcu na odstránenie nedostatkov návrhu (na riadne označenie účastníkov). Uznesením z 29. januára 2010 (právoplatné 18. marca 2010) okresný súd pripustil vstup žalovaných 4 až 7 do konania a súčasne zastavil konanie voči žalovanému 3. Uznesením z 22. júla 2014 okresný súd zastavil konanie proti žalovanému 2. Keďže žalovaný [REDAKOVANÉ] v priebehu konania zomrel, okresný súd uznesením z 22. októbra 2015 konanie prerušil do právoplatného skončenia dedičského konania. Okresný súd pokračoval v konaní so sťažovateľkou 3 na základe právoplatného uznesenia o dedičstve, ktoré mu bolo doručené 20. mája 2016. Okresný súd rozsudkom zo 6. decembra 2018 žalobu zamietol a sťažovateľom priznal náhradu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu žalobca podal 11. marca 2019 odvolanie. Krajský súd, ktorému bol spis okresného súdu predložený 3. júla 2019, o odvolaní žalobcu rozhodol 25. mája 2022 potvrdzujúcim rozsudkom.

III.

Argumentácia sťažovateľov

3. Sťažovatelia uviedli, že časť vecí vylúčená na samostatné konanie bola 4. januára 2007 „po úplne zbytočnom plynutí času“ pridelená okresnému súdu, ktorý neskúmal podmienky konania, pre ktoré bolo potrebné vec odmietnuť. Zavineným postupom súdu sa vytvorila situácia, ktorá umožnila žalobcovi opakovane meniť a dopĺňať podstatné a rozhodujúce skutočnosti, ktoré však

znemožnili ustáliť skutkový stav veci. Okresný súd až po dvoch rokoch od pridelenia veci (27. januára 2009) vyzval žalobcu na odstránenie nedostatkov návrhu. Právny zástupca žalobcu od roku 2008 takmer pravidelne realizoval nové podania, ktoré súd nekriticky a bezvýhradne akceptoval, čím oddialil predpokladané zamietnutie žaloby. Rozsudok vo veci samej bol sťažovateľom doručený po uplynutí štyroch mesiacov.

4. Postup konajúcich súdov sťažovateľa hodnotia ako konanie nekoncepčné, nevykazujúce znalosť procesných predpisov a neschopné priamočiaro viesť súdny proces ku skončeniu veci. Konanie bolo zastavené len voči žalovaným 2 a 3, avšak malo byť zastavené voči všetkým žalovaným pre vadu podania, ktoré žalobca v podstate raz ročne od základu zmenil. Od roku 2014 už súd prvej inštancie vo veci konal, ale pojednávania boli nad mieru únosnosti marené stranami, ale aj samotným súdom. Odročovaním pojednávania na neurčito súd konal nehospodárne.

5. Sťažovatelia sú toho názoru, že objektívnu zodpovednosť za porušovanie ich práv nesú oba sudy, ktoré musia konať tak, ako to prikazuje čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Vyjadrenia okresného súdu, krajského súdu a replika sťažovateľov

IV.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Okresný súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že vec je priemerne skutkovo a právne zložitá a vo veci neboli zistené prekážky postupu konania podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), resp. podľa § 61 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Poukázal na to, že strany sporu počas konania niekoľkokrát navrhli odročenie pojednávania z rôznych dôvodov. Počas konania došlo k zmenám účastníkov konania a konanie muselo byť z tohto dôvodu prerušené. V konaní došlo k opakovanej zmene zákonného sudcu, čo neprispelo k plynulému a efektívnemu vedeniu konania. Vo veci bolo rozhodnuté prvoinštančným rozsudkom zo 6. decembra 2018, ktorý bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu z 25. mája 2022. Dôvodnosť sťažnosti ponecháva na úvahu ústavného súdu.

IV.2. Vyjadrenie krajského súdu:

7. Krajský súd prostredníctvom sudkyne spravodajkyne uviedol, že vzhľadom na objektívne okolnosti (v čase pridelenia spisu, t. j. k 1. novembru 2021, jej bolo pridelených na rozhodnutie celkom 88 vecí, z toho 42 vecí starších ako 1 rok), nebolo objektívne možné vo veci rozhodnúť v kratšom čase. V predmetnej veci už bolo odvolacím súdom rozhodnuté rozsudkom z 25. mája 2022, a preto v kontexte jednotlivých súvislostí by mal ústavný súd na uvedenú skutočnosť prihliadnúť.

IV.3. Replika sťažovateľov:

8. Sťažovatelia vo svojej replike uviedli, že veľmi ťažko znášali psychický tlak spôsobený obavou o výsledok konania a strachom pred žalobcom a jeho právnym zástupcom. Mali strach, že prídu o strechu nad hlavou, a videli sa v postavení bezdomovcov prihlásených k pobytu v obci Bernolákovo. Štát, ktorý sa „*stále pasuje za demokratický a právny*“, už desaťročia nerieši funkčnosť justície a včasné vymoženie práva. Právny zástupca sťažovateľov zotrúva na stanovisku, že „*utrpenie trvajúcce roky treba odškodniť*“, čo spolu s rozsudkom vydaným v prospech sťažovateľov upevní ich vieru v spravodlivosť.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

11. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1 OSP, ktorý bol účinný do 30. júna 2016, a v súčasnosti vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 CSP. Podľa čl. 17 CSP súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb a podľa § 157 ods. 1 CSP súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľov.

13. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, predmetom napadnutého konania bol návrh na určenie neplatnosti právneho úkonu a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie tvorí bežnú a štandardnú agendu rozhodovania všeobecných súdov, teda nie je po právnej stránke zložitá. Z prehľadu procesných úkonov súdu v napadnutom konaní, v ktorom bolo vykonané dokazovanie len výsluchom strán a listinnými dôkazmi, nevyplýva ani skutková zložitosť veci. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti hodnotil vec ako priemerne zložitú a ani krajský súd vo svojom vyjadrení nezdôrazňoval zložitosť veci. Dĺžka napadnutého konania preto nebola závislá od zložitosti veci.

14. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria ústavný súd zistil, že aj sťažovatelia čiastočne prispeli svojim správaním k doterajšej dĺžke napadnutého konania, na čo poukázal aj okresný súd a čo uznal aj samotný právny zástupca sťažovateľov. Na ťarchu sťažovateľov z pohľadu zbytočných prietahov v napadnutom konaní možno pričítať žiadosti ich právneho zástupcu o odročenie pojednávani nariadených na 27. apríl 2015 a 11. apríl 2017, ako aj ich neúčast' na nariadených pojednávaniach. Sťažovatelia sa zrejme z dôvodu, že boli v konaní zastúpení advokátom, zúčastňovali nariadených pojednávani skôr sporadicky, v dôsledku čoho boli v konaní vypočutí až na pojednávani 30. septembra 2013, a to napriek priam existenčnému významu konania pre sťažovateľov. Na uvedené skutočnosti ústavný súd prihliadol pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia.

15. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov v napadnutom konaní, a to v období od 18. marca 2010, keď okresný súd právoplatne pripustil vstup sťažovateľov 1, 2 a 4 a právneho predchodcu sťažovateľky 3 do konania. Ústavný súd zároveň konštatuje, že v prípade sťažovateľky 3 došlo k procesnoprávnemu nástupníctvu (sukcesii), teda k zmene doterajšieho účastníka konania na strane žalovaného, a to na základe univerzálnej sukcesie (dedenie). Uvedená skutočnosť má zásadný význam pre vymedzenie obdobia, ktoré podlieha posúdeniu namietanej protiústavnosti konania okresného súdu, pretože v uvedenom prípade v dôsledku zmeny účastníkov konania nedošlo k vzniku nového procesnoprávného vzťahu (ako je to pri zámene účastníkov), ale k procesnoprávnemu nástupníctvu do už existujúceho procesnoprávného vzťahu (m. m. I. ÚS 52/01, I. ÚS 177/06). S prihliadnutím na tento záver ústavný súd nemal pochybnosť, že sťažovateľka 3 môže uplatňovať právo na konanie bez zbytočných prietahov aj pre štádium konania, ktoré tejto zmene predchádzalo.

16. Ústavný súd zistil v postupe okresného súdu jeho nečinnosť, ale aj neefektívnu a nesústredenú činnosť, ktoré tiež môžu zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

17. Neodôvodnenú nečinnosť okresného súdu ústavný súd zistil v období od 29. januára 2010, keď uznesením pripustil vstup žalovaných 4 až 7 do konania, do uskutočnenia pojednávania 16. septembra 2010 (7 a pol mesiaca), od 15. apríla 2011, keď uznesením pripustil zmenu žaloby, do uskutočnenia pojednávania 6. februára 2012 (9 a pol mesiaca), v období od uskutočnenia pojednávania 25. júna 2012 do rozhodnutia o zmene žaloby 8. januára 2013 (6 mesiacov), v období od 8. januára 2013 do uskutočnenia pojednávania 30. septembra 2013 (8 a pol mesiaca), v období od 22. júla 2014, keď okresný súd zastavil konanie proti žalovanému 2, do nariadenia pojednávania 20. februára 2015 (takmer 7 mesiacov) a v období od 20. mája 2016, keď bolo súdu doručené právoplatné osvedčenie o dedičstve, do nariadenia pojednávania 14. decembra 2016 (takmer 7 mesiacov). Celkovo bol teda okresný súd v tejto veci nečinný viac ako 45 mesiacov, pričom uvedené obdobia nečinnosti treba považovať za zbytočné prietahy v konaní.

18. V súvislosti s neefektívnou činnosťou okresného súdu ústavný súd poukazuje najmä na opakované odročovanie súdom nariadených pojednávani (najmä pre účely rozhodnutia o zmene petitu žaloby) a nedostatočné využitie ustanovení CSP o sudcovskej koncentrácii konania (§ 153). Ústavný súd dáva do pozornosti § 183 a § 184 CSP, v zmysle ktorých je možné pojednávani odročiť len z dôležitých dôvodov a na konkrétny termín. Odročovanie na neurčito je zo zákona prakticky vylúčené. Postup okresného súdu, ktorým umožňoval žalobcovi predkladať nové podania,

ktoré bezvýhradne akceptoval a ktoré si vyžiadali na strane súdu rozhodovanie o zmene žaloby (okresný súd rozhodoval o zmene žaloby 4-krát, pozn.), ústavný súd hodnotí ako neefektívny, pretože jeho dôsledkom bolo oddialenie meritórneho rozhodnutia. Ako neefektívny hodnotí ústavný súd aj postup okresného súdu, keď odročoval pojednávania pre účely doplnenia dokazovania po tom, keď strany sporu v máji a v júni 2017 predložili záverečné reči a očakávali rozhodnutie vo veci. Dôkazom nesústreďenej činnosti okresného súdu bolo nesprávne označenie žalovaných v záhlaví meritórneho rozsudku, čo si vyžiadalo vydanie opravného uznesenia odvolacím súdom.

19. Vo vzťahu k postupu krajského súdu v napadnutom konaní ústavný súd predovšetkým konštatuje, že krajský súd vo veci konal ako súd odvolací, úlohou ktorého je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto krajský súd spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony (§ 213 OSP, § 383 a § 384 CSP) ani nie je povinný nariadiť pojednávanie (§ 214 OSP, § 385 CSP). Odvolacie konanie vo veci sťažovateľov trvalo od predloženia veci krajskému súdu (3. júla 2019) do rozhodnutia o odvolaní žalobcu (25. mája 2022) takmer tri roky. Dĺžku napadnutého odvolacieho konania v nie zložitej veci ústavný súd považuje za neprimeranú a ústavne neakceptovateľnú. V okolnostiach prípadu sťažovateľov úlohou odvolacieho súdu bolo posúdiť len otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

20. Obranu konajúcich súdov, ktoré poukázali na objektívne dôvody vzniku prietáhov spočívajúce v personálnych zmenách a v neúmernej zaťažnosti súdnych oddelení, nebolo možné akceptovať. V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, ho nezbaňuje zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námitka nedostatočného personálneho obsadenia súdu a vo väzbe na to neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nepredstavuje dôvody, ktoré by mohli byť interpretované inak než technické a organizačné problémy, ktoré však nemôžu ísť na ťarchu účastníka, ktorý od súdu právom očakáva ochranu svojich práv v primeranej lehote, resp. bez zbytočných prietáhov.

21. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní (bod 1 výroku nálezu).

22. Vzhľadom na to, že o odvolaní žalobcu krajský súd rozhodol rozsudkom z 25. mája 2022, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V tejto časti preto ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 nálezu).

23. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti žiadajú o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 3 000 eur pre každého z nich, ktoré odôvodňujú dlhodobým stavom ich právnej neistoty a psychickým tlakom spôsobeným obavou o výsledok konania.

24. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

25. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie prípadná náhrada škody (III. ÚS 75/01, IV. ÚS 15/03).

26. S prihliadnutím na neprimeranú dĺžku napadnutého konania, čiastočný podiel sťažovateľov na vzniknutých priťahoch a na konštatovanú neodôvodnenú nečinnosť a neefektívnu činnosť vo veci konajúcich súdov, berúc do úvahy predmet konania a jeho význam pre sťažovateľov, ústavný súd považoval priznanie sumy 3 000 eur každému sťažovateľovi za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku nálezu). Na úhradu primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd zaviazal sumou 2 000 eur okresný súd a sumou 1 000 eur krajský súd, keď zohľadnil mieru, akou sa konajúce súdy podieľali na celkovej dĺžke napadnutého konania.

VI. Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 867,04 eur (bod 3 výroku nálezu). Právny zástupca sťažovateľov si v sťažnosti uplatnil nárok na náhradu trov konania v sume 1 000 eur bez bližšieho zdôvodnenia.

28. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je 193,50 eur a hodnota režijného paušálu je 11,63 eur. Základná sadzba odmeny sa pri zastupovaní dvoch a viacerých sťažovateľov znižuje o 50 % (§ 13 ods. 2 vyhlášky), teda na sumu 96,75 eur. Sťažovateľom vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu). Ústavný súd sťažovateľom nepriznal nárok na úhradu trov konania za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 – stanovisko k vyjadreniu okresného súdu a krajského súdu, pretože neprineslo žiadne nové poznatky k meritórnemu prerokovaniu veci. Spolu tak náhrada trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby u štyroch sťažovateľov predstavuje 867,04 eur. Keďže sťažovatelia uplatnili trovy konania bez bližšieho zdôvodnenia nad rámec sumy vypočítanej ústavným súdom podľa vyhlášky, ústavný súd v prevyšujúcej časti návrhu na priznanie trov konania nevyhovel (bod 4 výroku nálezu). Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia sú okresný súd a krajský súd povinné spoločne a nerozdielne uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov

(§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júla 2022

Peter Straka
predseda senátu